

Den Sjerde:

Lustigt lynne, fria tankar,
 Lagom tid när arbet wankar
 Litet men wäl smaklig mat,
 Sällskap som ej myggor sila,
 Lagom lång dock rolig hwila
 Makligt hus och nätter Stat.

2. Alltid lugn i Huset finna
 Höflig glad och blygsam Qwinna,
 Qwicka barn som artas wäl,
 Intet hot af skronkta Pannor,
 Intet twång af bön och bannor,
 Ingen Herre Ingen träl.

3. När du detta tilstånd hunnit,
 Du af lifwets förmån wunnit,
 Tyris nyttja utan knot,
 Fyll förnöjder dina öden
 Längta hwarken efter döden
 Eller tan med skräck emot.

Syra wackra och mycket
 Tänkwärdiga

Si s o t ,

Den Första:

Kan någon wäl sit öde
 grunda &c.

Den Andra:

O Gud hwem står för
 dörren &c.

Den Tredje:

O! syndig siäl, Skal
 dig gå wäl &c.

Den Sjerde:

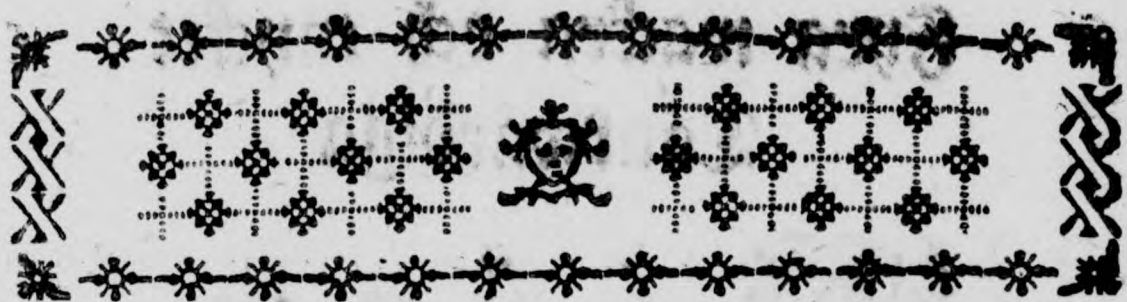
Lustigt lynne fria tankar &c.

Alla Syra Funna sjungas under deras
 bekanta wackra Melodier.

8 H 8 U N , 1805,

Tryckt hos Pehr Ol. Nyman.

Kostar 1 skil. Specie.

San någon wäl sit öde grunda, Kan nå-
gon wäl sin skapnad si, Hvem kan
så wäl i mörkret wandra, Och med blind ö-
gon faran fly, Det frågar jag och städs be-
klagar, Som skal i sorg ända mina dagar.

2. Ack jämmer ack! Upsander föra, Hur
snart har du förgått mig, Fast wi ifrån
hwarannan äre, Leswer mit hjerta dock hos
dig, Jag aldrig det ifrån dig wänder, Före
än min sorg med döden ändar.

3. Tänk på den stund och första timma,
Jag räcke dig min hand och mun, Jag må-
ste nu med sorg förnimma, Det skedde i en
olycklig stund Ty du mig nu ifrån dig sku-
tit, Hur litet har jag mot dig brutit.

4. O Himmel, jord, ja, allt hwad leswer,
Jag beder vittna dock med mig, Ja, Haf-
sens wäg som högst sig häfwer, Jag oför-
ändradt älskar dig, Fast du mig hatar utan
ända, Kan sig min själ ej från dig wända.

5. Tänk dock en gång uppå de tider, När
du mig swor dit hjerta til, När jag på tän-
ker hjertat swider, Och tusend stycker brista
wil, Hur söt och ljuss din ord mänd falla,
Nu är de wrång och båtst som galla. 6.

6. Rätt otacksamt du mig nu löner, Som
troligt hafwer älskat dig, Ja, i min graf
du det wist röner, Mit hjerta ej omwärlar
sig, Fast du förgäter mig i nöden, Jag dig
dock älskar intil döden.

7. I grafwen mig din skrymtan förer,
Låt det nu litet röra dig, När du min sista
flagan hör, Jag ynksamt ropar efter dig,
Wißerlig lär dit samwet wakna, När du
Calistas trohet saknar.

8. Möjaktig lär den dag dig falla, När
jag dig gör sista farväl, Då kroppen läggs
i mulen falla, Qwar leswer dock min trog-
na själ, Som dig skal plåga alla tider, Att
du min trohet ej mer lider.

9. Ack at min sista dag har varit. Då
jag dig första gång fick se, Aldrig har du
min själ förswurit, Så mycken hjertans qual
och we, Som jag för dig nu måste lida,
Hwar får jag tröst där ingen bidar.

10. Ej Astrild här sin hwila njuter, Den
du dig öswat nyss til träl, I det du mig
så från dig skjuter, Som unnar dig för
alla wäl, Olyckelig må jag mig falla, När
jag utwalde dig för alla.

11. Upsander efter jag förnimmer, En sta-
dig skrymtan emot mig, Och ser min trohet
intet winner, O hårde hjerta, mer hos dig.

SA

Så skal jag dig til tjenst alt ända, I sorg
och gråt mig hådan wända.

12. Berg, Dalar, Erån, Glober, och Rål-
lor, Dömmet med mig min stadighet, Eys-
sanders otro jag framställer, Beklagar med
mig min förtret, Och hjälper mig den da-
gen fasta, Svar på min wän mänd mig
bortkasta.

13. Qwistar och Löf, Blomster och Blå-
der Svar finnes nu Calista mer, I marken
nånsin wara gläder, Aldrig i werlden det
mer sker, Det qwal går henne så til fin-
nes, Att Eysander ej i marken finnes.

14. Walet min Eysander bjuder, Tack för
många tusend' rolig stund, Min röst til glä-
dje ej mer ljuder, Til slut jag stillar här
min mun. Och önskar dig i marken trinna,
Der sig Calista lär infinna.

15. Min glädje. Sol lär en gång lösa,
I marken öfwer Berg och Dal, Du lärer
likt på munnen mysa, Eysander med Cali-
stas tal, Trä såta hjertan sig der wisar,
Och hemlig trohets. lofwen prisar.

16. God Natt Eysander med stor smärta,
Hör nu Calistas sista bön, Und mig en
ord uti dit hjerta, Der du förwarar mig
min bön, Til des all werlden får det weta,
Wi wåra Lamb tillsammans beta.

Den Andra:

D Gud hwem står för dörren wår, Med
männslig Ben och Tänder, Et Timme-
glas en Lix hwaf, Wår han i sina händer.

2. O ädla Blod, O Fröken god, Du
skalt rätt nu försara, Med wärk och pin
uti ditt Sin, Dig wil jag och ej spara.

3. Jag beder dig, skona du mig, Som
är så flen och ligger, Låt mig först få, Råm-
ma grå hår, Blifwa gammal och tung.

5. Det hjälper ej, du säger nej, Ej hel-
ler någon klaga, Jag säger wist förutan
list, Jag wil dig hådan taga.

5. Israel war som Rosenblad, Han wist
af ingen möda, Swårken tilgå, eller tilgå,
Honom fält har til döda.

6. En Lix står ehwad det är, Gräset det
jag här fäller, Gammal och Ung i alla stund;
Alla til jorden lägger.

7. Konung David måste och fort, Gol-
jath den stora Hjelte, Föllo omkull, I swar-
ta mull, Som han med Lian skjelpste.

8. Du skalt nu dö, torlas som hö, Och
som en skugga förswinna. Jag säger wist,
förutan list, Du skalt til jorden rinna.

9. Mången i nöd, Tigger sit Bröd, Många på Krypkor skrida, De önska sig, Att följa dig, Hvi låter du dem lefwa.

10. Men jag som Far och Moder bar, Som mig klåda och föda, Af Greflig stånd I Sveriges land, Mig wil du hastigt döda.

11. Silfwer och Guld, Ristorna full, Den Rika Mannen hade, Men Lazarus för Rika Mans Örr, Brödsnular titta måste.

12. Som det omfler, Jag kund få se, Mit kära Fädersland, Så wille jag och med de andra, Från denna werlden wandra.

13. Farer dock wäl, Herr Fader min Dä, så Fru Moder kära, Syston också, Stora och små sorgfulla äro.

14. Ty jag bortgår och skåda får, Guds Ansigte det blida; Med Helgon all, Och utan tal, Förutan sorg och qwida.

Den Tredje:

S! syndig själ, Skal dig gå wäl, Så för en Christlig wandel, war tolig, nöjd, Til forset böjd, Och för ej synda-handel.

2. Din ömån se, Allt godt dem ge, Som dig kund' wara twäre, Den fattige Med din rike, Til Gudaktighet läre.

3. Ser du nå'n sjuk, Den ej förstjut, Men så om honom loga, Att, när du då Til Doms skal gå, Din broder ej må flaga.

4. Haf tyster tand, Saktmodig hand, Kom hog din Frälsars lära, Så skal och han En gång minsann, Guds Rike dig beståra.

